

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. I., nar. ....,
státní příslušnost ....., ev. č. ....,
bytem .....
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. OAM-648/ZA-ZA11-K10-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 15. 6. 2017, č. j. OAM-648/ZA-ZA11-K10-2016, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Vratislava Taubera do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Ve včas podané žalobě žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a věc rovněž nesprávně právně posoudil. Primární snahou žalovaného totiž bylo za každou cenu podsunout žalobci důvod jeho žádosti spočívající ryze v legalizaci jeho pobytu na území ČR. To však nebylo skutečným důvodem žádosti žalobce.
3. V případě žalobce byly splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Vážnou újmu v případě hrozícího vycestování spatřuje žalobce v porušení mezinárodních závazků ČR, obsažených zejména v Úmluvě o lidských právech. Především jde o porušení práva na rodinný a soukromý život a práva na ochranu zdraví.
4. Ačkoliv žalovaná vzala v potaz zdravotní stav žalobce, zatížila jeho hodnocení neobjektivností, neboť místo toho, aby se zabývala skutečným zdravotním stavem, jeho projevy a důsledky nejen pro žalobce, ale i pro ostatní pečující osoby, zabývala se pouze hodnocením možnosti léčby epilepsie a zánětů horních cest dýchacích, což jsou pouze dílčí potíže žalobce, které ovšem při existenci těžké mentální retardace mohou způsobit bezprostřední ohrožení jeho života (především epilepsie). Z důvodu eliminace tohoto nebezpečí, je třeba, aby byl žalobce neustále pod dohledem, v prostředí, které důvěrně zná a v místě dostupné lékařské péče. V případě hodnocení žádosti žalobce žalovaný poukazoval na možnost jeho léčby epilepsie v zemi původu, avšak současně uznal, že tato léčba není na takové úrovni, jako je tomu v ČR. Přitom podle žalobce praxe ukazuje, že tento rozdíl může být zcela zásadní.
5. Opatrovnice žalobce (jeho matka) upřesnila, že dostupnost příjezdu záchranné služby v místě pobytu na Ukrajině je zcela nedostatečná, přitom nejde o minuty, ale desítky minut až hodinu. Opatrovnice dále uvedla, že je pro ni nepředstavitelné, aby byla sama schopna poskytnout nezbytnou první pomoc žalobci (vytažení zapadlého jazyka při epileptickém záchvatu). Opatrovnice ještě připomněla, že ani její zdravotní stav již není uspokojivý a může se stát, že pro poskytnutí akutní pomoci žalobci nebude mít objektivní schopnosti.
6. Žalobce nyní žije společně se svojí matkou (opatrovnící), svojí sestrou, jejími dětmi a jejím manželem, přitom toto rodinné společenství mu zaručuje důstojný lidský život a zachování tohoto stávajícího stavu. Ten je sice nezvratný, ale může se při vytržení žalobce z tohoto prostředí ještě zhoršit, a to dokonce v bezprostřední ohrožení života. Vedle toho vážně žalobci hrozí umístění do ústavu zdravotní péče, což jsou zařízení, která na Ukrajině zdaleka nemají potřebnou úroveň pro důstojný lidský život.

7. Žalovaná zcela účelově hodnotila žalobcem uváděné důvody jeho žádosti a vyhýbala se skutečně prezentovaným okolnostem tak, aby mohla na „svůj“ skutkový stav a právní hodnocení žádosti použít odpovídající judikaturu.
8. Důvody, které vedly žalobce k příjezdu do ČR za svojí sestrou, a pro které žádal o mezinárodní ochranu, byly ty, že hledal pomoc, neboť jeho matka objektivně ztrácela schopnost zajistit mu základní životní potřeby. Jelikož nezískal oprávnění k pobytu na území ČR, využil možnosti požádat o mezinárodní ochranu formou ochrany doplňkové.
9. Odkaz na rozsudky NSS sp. zn. 2 Azs 423/2004 a 2 Azs 137/2005 byl naprosto nepřipadný. Důvody vážné újmy vznikly až v okamžiku udělení výjezdního příkazu a neudělení pobytového oprávnění žalobci. Podmínky v domovském státě nejsou pro realizaci života žalobce dostatečné. Žalobce nemá vyjma své matky (opatrovnice) nikoho, kdo by mu byl schopen poskytnout potřebnou pomoc a péči, přičemž opatrovnice toto již nezvládá. Sestra jeho matky musí na Ukrajině pečovat o babičku žalobce, přitom jiné příbuzné již nemají.
10. Přes neustálé podsouvání důvodu podání žádosti žalobce (legalizace pobytu na území ČR), jsou faktické důvody žádosti žalobce zcela žalovaným opomíjeny, jeho zdravotní stav bagatelizován a možnosti života v zemi původu přeceňovány. Žalovaný dokonce uváděl možnost pomoci příbuzných a jiných osob, aniž by tyto označil, a to v situaci, kdy opatrovnice žalobce výslovně možnost pomoci příbuzných vyloučila. Opatrovnice zcela jasně popsala zdravotní stav žalobce. Tento stav je velmi vážný a již na první pohled vypovídá o tom, že žalobce nutně potřebuje nepřetržitou péči jiné osoby tak, aby jeho život měl potřebnou lidskou důstojnost, včetně toho, aby se jeho zdravotní problémy neprohlubovaly. Opatrovnice však s ohledem na svůj věk a zdravotní potíže již není schopna tuto péči zcela zajistit. Tyto dvě zásadní skutečnosti, byly v řízení prokázány. Pro život a zdraví žalobce je třeba zachovat rodinné společenství, v němž jsou tyto potřeby žalobce zachovány. Je mu to umožněno díky sestře žalobce a jejímu manželovi a rovněž díky péči neteře a synovce. Pokud toto nebude zachováno a žalobce bude nucen odcestovat do země původu, budou porušena jeho lidská práva, a to právo na lidskou důstojnost, zdraví a rodinný a soukromý život. Tím mu vznikne vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
11. Žalobce současně nesouhlasil s tím, jak žalovaný posoudil možnost udělit mu humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce je těžce zdravotně postižen. O tomto postižení není třeba pochybovat, neboť je zcela evidentní. Je však otázkou, proč žalovaný toto zdravotní postižení bagatelizuje s tím, že podle něj nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Příkladem uváděl tzv. finální stádium nevyléčitelné nemoci. Opětovně uváděl možnost lékařské péče v domovském státě. Takové hodnocení je však zcela nepřezkoumatelné a nedostatečné. Lékařská péče a i příjezd zdravotní služby první pomoci je v zemi původu s ohledem na zdravotní stav žalobce nedostatečný a způsobuje permanentní ohrožení života žalobce. Vzhledem k výše uvedenému nelze mít za řádně odůvodněné hodnocení humanitárních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Rozhodnutí musí být odůvodněno tak, aby přesvědčil účastníka řízení o jeho správnosti. Napadené rozhodnutí však tyto vlastnosti nemá.

12. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval dosavadní výsledky správního řízení. V případě rozhodných okolností, pro které byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, odkázal na odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí a rovněž na obsah správního spisu. Jelikož žalovaný setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, soudu navrhl, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
15. Krajský soud ověřil ze správního spisu skutková zjištění provedená v této věci žalovaným. Zjistil, že žalobce podal prostřednictvím opatrovnice (jeho matka paní S. I., nar. ....) dne 25. 7. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Pohovor s žalobcem nebyl možný, neboť je vážně nemocný a nesvéprávný. V řízení místo něj vystupovala jeho matka coby opatrovnice a správním orgánům poskytla dne 29. 7. 2016 údaje k podané žádosti a rovněž s ní byl proveden pohovor. Sdělila, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, je svobodný, bezdětný, nesvéprávný. Posledním bydlištěm žalobce na Ukrajině bylo město Novovolinsk. Do ČR přijel automobilem přes území Polska, a to v únoru 2014. O udělení mezinárodní ochrany nikdy dříve nežádal, rovněž v jiných státech EU nepobýval a ani nedisponoval jiným vízem či povolením k pobytu v jiných státech. Žalobce má diagnostikovanou dětskou cerebrální paralýzu, episyndrom, imbecilitu a mentální retardaci. Každý den užívá léky a má potíže s průduškami. Žalobce nemůže bez opatrovnice fungovat, sám se nenají, neobleče, nemluví a nerozumí. Totožnost žalobce byla prokázána cestovním dokladem č. x platným do ...
16. Dne 29. 7. 2016 byl proveden pohovor s opatrovnici žalobce v českém jazyce za přítomnosti právního zástupce Mgr. Vratislava Taubera. Opatrovnice sdělila, že žalobce není schopen odpovídat na otázky v průběhu pohovoru, kvůli své diagnóze se o sebe nepostará. Na Ukrajině nikoho nemají, kdo by jim mohl pomáhat. Matka opatrovnice má nyní přes x let a je nemocná. Sestra opatrovnice má x let, trpí zdravotními problémy a stará se o matku opatrovnice. Na Ukrajině tak není žádná možnost, aby se o syna opatrovnice někdo staral a opatrovnici pomáhal. Žalobce vyžaduje stálý dohled a nikdy nebyl v ústavní péči nebo v jiném zařízení. Proto přijela opatrovnice s žalobcem za dcerou do ČR a ta jim pomáhá. Museli přicestovat automobilem, neboť žalobce nezvládá jízdu autobusem. Žalobce pravidelně užívá mnoho léků, sám si je však nevezme. Žalobce nemůže nikdy zůstat sám. Od narození žil s opatrovnici (svojí matkou). Je zcela vyloučeno, aby se vrátili

na Ukrajinu, neboť tam jim nemá kdo pomoci a jejich rodina se nachází na území ČR. Rodina dcery v ČR opatrovnici pomáhá s péčí o žalobce. Žalobce bere invalidní a sirotčí důchod, avšak tyto příjmy nepokryjí životní náklady, neboť vše si kupují sami. Dcera opatrovnice kupuje léky. Lékařská péče na Ukrajině je sice zdarma (návštěva lékaře), avšak léky si žalobce s opatrovnici platí. Nemají však na to dostatek peněz. Žalobce má potíže s léky, při změně léků se mu zhoršil zdravotní stav. Užívá německé léky, avšak ty nejsou vždy dostupné. Přestože zdravotní péče na Ukrajině existuje, opatrovnice musí vše hradit, sanitka na žádost nepřijede, dopravu si musí sami zajistit a zaplatit, přitom žalobce nesnese autobusy. Dcera jim musí finančně pomáhat a dávat peníze, aby pokryli životní náklady. Opatrovnice zdůraznila, že s žalobcem nemohou cestovat a potřebují zůstat se svojí rodinou v ČR, protože na Ukrajině nikoho nemají. Opatrovnice ještě uvedla, že na území ČR má nyní dceru i syna, nikoho jiného nemá a nikdo jiný jim nemůže pomoci.

17. V rámci doplnění pohovoru dne 7. 2. 2017 opatrovnice sdělila, že žalobce nemůže být přítomen pohovoru, neboť je postižený, nemůže komunikovat, momentálně ho hlídá vnučka, protože nemůže být sám a opatrovnice bude hovořit za něj. Žalobce aktuálně navštěvuje praktického lékaře pro dospělé MUDr. J. M. v B., který k nim přijede, pokud potřebují. Žalobce užívá pravidelně léky a má epileptické záchvaty. Každý měsíc podstupuje kontrolu a žádá o předpis na léky kvůli epilepsii. Na začátku jezdili k lékaři, avšak lékař jim řekl, že mu mají kdykoliv zavolat, pokud budou potřebovat, třeba i o víkendu, a lékař je navštíví. Žalobce navštěvuje lékaře především kvůli epilepsii, dále má potíže s imunitou a trpí ošklivým kašlem. Jinou léčbu v ČR zatím nepodstupuje. Zdravotní stav žalobce se změnit nemůže, možná trochu méně kašle a nebývá tak nemocný, jako dříve. Zdravotní stav žalobce je nezvratný, rehabilitace nepomůže. Nemluví, nerozumí, nenají se, neobleče se, sám nikam nechodí a ani se neumyje. Do obchodu s ním nelze chodit, vadí mu mnoho lidí. Je neschopný cokoliv sám udělat. Je mentálně postižený, nerozumí slovním pokynům, nekomunikuje, musí si zvyknout na cizí lidi. I po vykonání toalety je potřeba, aby ho opatrovnice umyla. Když má epileptický záchvat, ztratí vědomí, musí mu pomoci otevřít pusku, zapadá mu jazyk, dusí se, nemůže se nadechnout a musí mu opatrovnice dát injekci. Když má těžké záchvaty, opatrovnice to sama nezvládne a musí zavolat záchranku. Naposledy u žalobce byly všichni, celá rodina i záchranka, vypadalo to velmi špatně a žalobce málem zemřel. Po záchvatu vůbec nevstává, pouze leží. V roce 2015 měl žalobce těžký záchvat a upadl. Nereagoval a rodina volala záchranku. Zeť opatrovnice položil žalobce na postel a dali mu injekci. Celá rodina opatrovnici pomohla – zeť i dcera. Opatrovnice sama by to nezvládla. Má totiž vysoký krevní tlak, závratě, na srdce užívá lék Egilok a buší jí srdce. Sama tak není schopná žalobci poskytnout pomoc. K doložení zdravotního stavu žalobce nabídla opatrovnice lékařské zprávy. K dotazu správnímho orgánu uvedla, že netuší, jak by žalobce i ona zvládli návrat do vlasti, jde asi o 10 hodin jízdy automobilem a bylo by to velice těžké. Opatrovnice má problémy se zdravím, a pokud jí bude špatně, není jí jasné, kdo se o žalobce postará. Manžel opatrovnice zemřel, nemá jí kdo na Ukrajině pomoci. Naopak v ČR má dceru a vnuky, kteří jí pomáhají. Když se žalobcem zůstane sama, nepostará se o něj. Potřebuje pomoc každý den a na Ukrajině není nikdo, kdo by jí mohl takto pomáhat. Opatrovnice má dceru a syna a její rodina je vlastně na území ČR. Potřebuje podporu a pomoc své rodiny, pomáhá jí jak dcera, zeť, tak i vnučata. Dnes hlídají žalobce vnučata, jinak by se nemohla dostavit k pohovoru. Dcera je zvyklá od dětství pomáhat opatrovnici se žalobcem a už ví, jak se o něj postarat, když má záchvaty. Také vnučata už ví, jak se o žalobce postarat, když má záchvaty. Na

Ukrajíně by opatrovnice byla se žalobcem sama, neboť manžel i otec jí zemřeli, matka je již stará a nemůže tak pomoci. Na Ukrajině již jinou rodinu nemají. Sama opatrovnice má zdravotní problémy se srdcem a tlakem. Má x let a zdravotní stav syna se projevuje i na psychickém stavu opatrovnice. Pomoc rodiny je v tuto chvíli nezbytná. Proto si přeje zůstat s rodinou v ČR.

18. Žalobkyně doložila několika potvrzení invaliditu žalobce od dětství a rovněž své ustanovení opatrovníci žalobce. Rovněž doložila soudní rozhodnutí o právní nezpůsobilosti žalobce a četné lékařské zprávy dokládající zdravotní stav žalobce i opatrovnice. Správní orgán přijal předkládané dokumenty s tím, že dokládají pravdivost tvrzení opatrovnice ohledně mentálního stavu a invalidity žalobce, včetně jeho právní nezpůsobilosti, a rovněž fakt, že ona sama byla ustanovena jeho opatrovníci. Lékařské zprávy MUDr. Š. ze dne 27. 5. 2014, MUDr. D. P. ze dne 20. 9. 2014 (oba z Fakultní nemocnice Brno) a MUDr. A. B. ze dne 19. 9. 2014 dokládají údaje sdělené opatrovníci o zdravotním stavu žalobce s tím, že u něj dochází k epileptickým záchvatům, a že má v posledních letech časté infekce horních cest dýchacích, které se projevují suchým dráždivým kašlem.
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi možnými azylovými důvody a důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že azyl ani doplňkovou ochranu nelze v případě žalobce udělit dle citovaných ustanovení. S tímto se však krajský soud i s ohledem na skutková zjištění shora neztotožnil.
20. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla dle opatrovnice žalobce nezbytná pomoc rodiny při péči o mentálně retardovaného syna opatrovnice, o něhož se na Ukrajině nikdo nepostará, neboť ten má rodinné zázemí pouze v ČR. Opatrovnice péči o žalobce sama nezvládá, manžel a otec již nemohou pomoci, neboť zemřeli. Problematická je rovněž dostupnost nezbytných léků a nedostatek finančních prostředků na adekvátní péči o žalobce.
21. V případě žalobce nepřipadala v úvahu aplikace § 12, § 13 a § 14b zákona o azylu, ostatně nesplnění podmínek uvedených v těchto ustanoveních pro udělení mezinárodní ochrany žalobce v žalobě nijak nerozporoval. Nebylo tedy třeba, aby se krajský soud blíže vyjadřoval k důvodům neudělení mezinárodní ochrany podle těchto citovaných ustanovení zákona o azylu.
22. Jinak tomu však je v případě závěrů napadeného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 14 a § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. V tomto rozsahu se krajský soud neztotožnil se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí pro neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) nebo doplňkové ochrany [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] žalobci.
23. Jedná se o závažný a zcela ojedinělý případ, který bylo nutné důkladně individuálně posoudit. Nebylo nutné se zabývat pronásledováním žalobce za uplatňování politických práv nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti, neboť žádné takové okolnosti žalobce prostřednictvím opatrovnice netvrdil. Hlavním důvodem podané žádosti žalobce (a

jeho matky coby opatrovnice) byla potřeba pomoci při nepřetržité péči o nemocného a nesvéprávného žalobce od nejbližší rodiny. Z vážné situace popsané opatrovníci žalobce byla na první pohled zřejmá naléhavá potřeba pomoci od nejbližší rodiny, kterou představuje hlavně dcera opatrovnice (sestra žalobce) a její manžel a potomci.

24. Podle § 14 zákona o azylu platí, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
25. Právní úprava humanitárního azylu je pouze národní záležitostí a dopadá pouze na mimořádné situace. Ačkoliv je možnost udělit humanitární azyl projevem správního uvážení ministerstva, neznamená to, že by se s jeho neudělením nemuselo ministerstvo vypořádat v odůvodnění rozhodnutí, přičemž rozhodování nesmí být diskriminační ani svévolné. Pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a jeho naplnění, musí být hodnoceno případ od případu, přičemž směřování posuzování by mělo vycházet ze samotného označení azylu jako humanitárního. Mezi nejčastější situace, kdy je azyl z humanitárních důvodů udělován, patří případy těžké nemoci nebo zvláště těžkého postižení, kdy návrat osoby do země původu by pro ni představoval závažné, život ohrožující problémy. Vzhledem k výše uvedenému bylo nezbytné posuzovaný případ žalobce řádně individuálně posoudit. K tomu však nedošlo.
26. Krajský soud ve shodě s žalobcem (opatrovníci žalobce) nesouhlasí s posouzením nemožnosti udělit žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, a že přihlédl i k věku žalobce a jeho zdravotnímu stavu, avšak podle krajského soudu právě k těmto důležitým okolnostem žalovaný nepřihlédl, popř. se jimi zabýval jen v obecné rovině, aniž by posoudil konkrétní tvrzené potíže. Žalobce je skutečně těžce zdravotně postižen, toto postižení je zcela evidentní a není třeba o tom jakkoliv pochybovat. V této souvislosti musí krajský soud označit za nekonkrétní a současně i velmi necitlivý závěr žalovaného o zdravotním stavu žalobce, který podle něj *„nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů, který vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zdravotní stav žadatele určitě nepředstavuje např. finální stadium nevyléčitelné nemoci, jak je v judikatuře ESLP zmiňováno.“* Vedle toho žalovaný zmínil, že žalobce v ČR nepodstupuje žádnou léčbu, nepotřebuje žádné zdravotní pomůcky a nenachází se v takovém stavu, který by vyžadoval vysoce specializovanou zdravotní péči, jenž by mu nemohla být na Ukrajině poskytnuta. Proto dle žalovaného žalobci nebrání žádné skutečnosti k využití lékařské péče v domovském státě. S výše uvedeným nedostatečným hodnocením se krajský soud neztotožnil. Hodnocení je zcela nepřezkoumatelné a nedostatečné. Existenci humanitárních důvodů nepředstavuje pouze tzv. finální stadium nevyléčitelné nemoci. V případě žalobcova vážného zdravotního stavu, jak jej popsala opatrovnice, je zřejmé, že i povinnost vycestovat do země původu, může pro žalobce znamenat zhoršení jeho zdravotního stavu či vážné ohrožení na životě. Těmito okolnostmi se však žalovaný nezabýval.
27. Žalovaný obecně konstatoval, že na Ukrajině je zhoršená ekonomická situace, která má dopad i na zdravotní péči, kterou je v zemi nutné hradit hotově, přičemž zdravotní systém

je neefektivní a ceny léků jsou vysoké. V této souvislosti ještě konstatoval, že neshledal žádné závažné důvody, proč by opatrovnice nebyla schopna uhradit náklady na zdravotní péči žalobce na Ukrajině (opatrovnice pobírá starobní a vdovský důchod, žalobce pobírá invalidní a sirotčí důchod). Toto obecné konstatování žalovaného nijak nevyvrací tvrzení opatrovnice o problémech s hrazením léčby na Ukrajině, včetně placení léků, když pro hrazení těchto výdajů jim nepostačují jejich důchodové příjmy. S pokrytím nákladů na péči a léky musí finančně vypomáhat dcera opatrovnice. Žalovaný se nijak blíže nezabýval příjmy opatrovnice a žalobce na jedné straně a výdaji na péči a na léky na druhé straně, přesto uvedl, že *„neshledal žádné závažné důvody, proč by opatrovnice nebyla schopna případné náklady na potenciální zdravotní péči uhradit.“*

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 10 rozebíral zdravotnictví na Ukrajině, kde podle něj dochází k aplikaci reformního programu pro zdravotnictví, přičemž obyvatelé jednotlivých oblastí mají nárok na kompletní zdravotnické služby v jakékoliv nemocnici či poliklinice, když průměrná městská klinika s více specializacemi obsluhující spádovou oblast s 25 tisíci obyvateli, mívá 6 nebo 7 úzce specializovaných lékařů, např. chirurgů, ortopedů, traumatologů, neurologů apod., zatímco větší polikliniky mohou mít také kardiology, revmatology a gastroenterology. V této souvislosti si soud dovolí poukázat na to, že výčet možných specialistů – lékařů v nemocnicích či poliklinikách na Ukrajině příliš nesouvisí s tvrzeními opatrovnice uplatněnými v této věci ve správním řízení a současně nedokládá možnost snadného bezproblémového přesunu žalobce na Ukrajinu, kvalitu a dostupnost léků a zdravotní péče na Ukrajině pro žalobce a ani dostupnost pomoci při péči o žalobce. Žalobce má v ČR pouze jediného lékaře, který jej v případě potřeby rodiny navštíví a ošetří doma. Podle žalovaného je humanitární azyl udělován pouze za výjimečných okolností a v případech, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč právě v posuzované věci žalobce nebyly shledány tyto výjimečné okolnosti. I přes vážný zdravotní stav je žalobce, který není soběstačný, nemůže mluvit ani pobývat s cizími lidmi či měnit známé prostředí, schopen podle žalovaného vycestování. Podle žalovaného je jeho soužití s opatrovnicí možné kdekoliv, nemusí to být pouze na území ČR. S takovými závěry se krajský soud s ohledem na shora provedená skutková zjištění nemůže ztotožnit. Považuje kombinaci soužití vážně nemocného a retardovaného žalobce s opatrovnicí v důchodovém věku za výjimečné okolnosti. Opatrovnice nežádá o „*léčení v rámci zdravotního systému ČR, které by mohlo být z dlouhodobějšího hlediska určitým způsobem výhodnější*“, nýbrž si přeje být s nejbližší rodinou v ČR tak, aby jí mohla pomáhat s žalobcem. Dcera opatrovnice je na žalobce od dětství zvyklá, ví, jak se o něj postarat a matce pomáhá i finančně s pokrytím nákladů na tuto péči. Dcera opatrovnice požívá na území ČR povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR.
29. Soud k tomu dodává, že vzájemná mezigenerační solidarita a pomoc v rodině patří k základním morálním principům v civilizovaných státech. Rovněž civilní kodexy počítají se vzájemnou pomocí mezi dětmi a rodiči (rodiče se starají o děti; dospělé děti pak pečují o staré rodiče a vrací jim péči z dětství). Je proto logické, že dcera opatrovnice chce pečovat o svoji matku a pomáhat jí s náročnou péčí o retardovaného bratra. Opatrovnice přirozeně pomoc své dcery očekává, protože jde o její nejbližší příbuznou. Manžel opatrovnice již zemřel, otec opatrovnice také, matka opatrovnice má přes x roků a již nelze od ní pomoc očekávat, sama má zdravotní potíže. Nelze pomýšlet ani na pomoc sestry opatrovnice,

která je v důchodovém věku, má svoji rodinu a své zdravotní problémy a navíc se stará o nemocnou matku. Na Ukrajině již není žádný bližší příbuzný, než je dcera opatrovnice v ČR. Dcera opatrovnice pomáhá se svojí rodinou zajistit nezbytnou každodenní péči o žalobce, protože opatrovnice tuto náročnou péči sama nezvládá. Opatrovnice je v důchodovém věku, má x let a dlouhodobá péče o vážně nemocného syna se nutně musí projevovat negativně na jejím zdraví i psychice. Dlouhodobá péče o mentálně retardovaného žalobce, zcela nesoběstačného v kombinaci s epileptickými záchvaty a jinými zdravotními potížemi představuje náročnou životní situaci opatrovnice, která potřebuje pomoc svých nejbližších z rodiny (psychickou, fyzickou i finanční). V této souvislosti se nelze ztotožnit se slovy žalovaného na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že opatrovnice pouze „obchází“ existující právní úpravu pro pobyt cizinců v ČR a vědomě „využívá“ institutu mezinárodní ochrany. Použité výrazy „obcházení“ či „využívání“ nejsou dle krajského soudu na místě, protože opatrovnice má v ČR skutečně jediného přímého rodinného příslušníka – dceru, která jí může s péčí o žalobce pomoci. Vzhledem k negativnímu výsledku řízení o pobytovém oprávnění dle zákona o pobytu cizinců využil žalobce s opatrovnici žádost o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních a jinak lidsky pochopitelných důvodů. Soud musí přisvědčit, že žalovaný neustále podsouval žalobci a opatrovnici to, že jediným důvodem podané žádosti je legalizace pobytu na území ČR, o nějž měli žádat dle zákona o pobytu cizinců. Azyl je specifickým institutem a slouží k ochraně osob před porušováním nejzákladnějších lidských práv. Podle soudu však může dojít již samotným vycestováním žalobce a opatrovnice do země původu k porušení jejich základních práv. Přitom opatrovnice pobývá se žalobcem u dcery v ČR již asi 4,5 roku (od února 2014).

30. Krajský soud má za to, že žalovaný učinil nedostatečné, nesprávné a necitlivé závěry ohledně možnosti vycestování žalobce a opatrovnice na Ukrajinu. Aniž by žalovaný vzal v potaz skutková zjištění předmětné věci, učinil závěr, že společné soužití opatrovnice a žalobce je možné kdekoliv, kde budou mít tito povolen pobyt, přičemž to nemusí být pouze na území ČR. Žalovaný dále nepodloženě uvedl, že nic nebrání zpětné integraci opatrovnice i žalobce do vlasti a ani možnosti adekvátním způsobem se postarat o žalobce. Zcela nepravdivě pak žalovaný sdělil, že opatrovnice má ve vlasti rodinné zázemí a rovněž zázemí od osob známých. Přitom opatrovnice po celou dobu správního řízení uváděla, že na Ukrajině již nikdo z rodiny, kdo by jí mohl pomáhat, není (až na sestru a matku). Existence dalších rodinných příbuzných a známých na Ukrajině nebyla v řízení zjištěna a ani prokázána.
31. Opatrovnice se stará již x let o žalobce, přičemž takto dlouhá doba se nutně musí odrazit na jejím zdraví a psychické kondici. Je pochopitelné, že starost a péči o syna potřebuje sdílet se svojí nejbližší rodinou. Sama opatrovnice uvedla, že má řadu zdravotních potíží. V jejím věku x let je nezbytné také dostatečně odpočívat. Naproti tomu žalovaný k jejímu zdravotnímu stavu uvedl, že ze zdravotních zpráv nevyplývá, že by její zdravotní stav došel nějakého markantního zhoršení, které by mělo dopad na její život v rámci zajišťování péče o jejího mentálně retardovaného syna. Z pohledu krajského soudu si však lze jen stěží představit náročnější životní situaci, než je situace právě opatrovnice a žalobce.
32. Žalovaný obstaral ve správním řízení řadu informačních zpráv o situaci na Ukrajině, avšak nezjišťoval kvalitu a dostupnost sociální péče a možnosti neustálé pomoci opatrovnici při

zajišťování celodenní péče o žalobce. Žalobce vyžaduje nepřetržitou celodenní péči, nemůže zůstat sám a opatrovnice jej nemůže brát ani na nákupy. Není tak na Ukrajině nikdo, kdo by jí každodenně s péčí o žalobce pomáhal. Sestra opatrovnice se stará o jejich starou matku a vedle toho má svoji rodinu. Nemůže opatrovnici každý den vypomáhat se žalobcem.

33. Shora provedené hodnocení svědčí o nedostatečných a nepřezkoumatelných závěrech žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu. Je zjevné, že sociální a lékařská péče na Ukrajině, včetně možnosti příjezdu zdravotní služby první pomoci, je s ohledem na vážný zdravotní stav žalobce nedostatečná a způsobuje žalobci permanentní ohrožení jeho života. Rovněž samotné vycestování nemusí žalobce bez újmy zvládnout a i změna prostředí může následně zhoršit jeho zdravotní stav. Rozhodnutí postrádá takové hodnocení důvodů žádosti žalobce pro přiznání humanitárního azylu, které by přesvědčilo o správnosti uvedených závěrů.
34. Druhý okruh žalobních námitek směřoval proti závěru o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Podle posledně citovaných ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle citovaného odst. 2 se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice zdůvodňoval, proč žalobci nemůže vzniknout vážná újma podle písm. a), b) a c), avšak žalobce svými tvrzeními a předestřenými důvody směřoval k udělení doplňkové ochrany podle písm. d) citovaného ustanovení. Totéž se týkalo žalobní argumentace. Proto se krajský soud zabýval především v žalobě uplatněnou argumentací, která směřovala proti závěrům o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
35. Doplňková ochrana je vedle azylu druhou formou mezinárodní ochrany. Nemá na rozdíl od azylu svůj základ přímo v mezinárodním právu, ale v právu unijním. Byla poprvé představena „první“ kvalifikační směrnicí 2004/83/ES a v českém zákoně o azylu nahradila tzv. překážky vycestování. Ač tedy mezinárodní právo doplňkovou ochranu nezná, důvody pro její udělení se částečně překrývají se zákazy obsaženými v mezinárodních smlouvách – v evropském regionu jde zejména o Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a její článek 3 obsahující zákaz mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Tento článek získal během své aplikace Evropským soudem pro lidská práva extraterritoriální účinek a rovněž jeho dynamická interpretace a bezvýjimečný charakter jej pasují do role hlavního ochránce před refoulement, tedy vyhoštěním do země, kde by osobě hrozilo mučení a jiná podobná jednání. V tomto ohledu se jedná o širší ochranu, než jaká je poskytována kvalifikační směrnicí skrze doplňkovou ochranu. Jak je pro azyl klíčovým pojmem „pronásledování“, tak pro

doplňkovou ochranu je tímto pojmem „vážná újma“, resp. skutečné nebezpečí vážné újmy. Odstavec 2 tohoto ustanovení uvádí výčet jednání, která se považují za vážnou újmu. Důvody uvedené pod písm. a) až c) vycházejí z kvalifikační směrnice, písm. d) je národní úpravou. Vzhledem k obsahu žaloby a rovněž žádosti o udělení mezinárodní ochrany je třeba se zabývat právě důvody uvedenými pod písm. d), které je často využíváno pro zajištění souladu s některými mezinárodními závazky, které nemají odraz v unijním právu, a jedná se o pozůstatek z dříve plně národní úpravy tzv. překážek vycestování. I zde platí, že pro udělení doplňkové ochrany musí existovat skutečné nebezpečí vážné újmy a zároveň nemůže být dostupná ochrana před hrozící újmou. Rodinný či soukromý život v ČR je sice chráněn čl. 8 Evropské úmluvy, avšak i zde může být udělena doplňková ochrana právě proto, pokud není dostupná ochrana poskytovaná zemí původu. Jsou-li shledány důvody pro udělení azylu, udělí se azyl přednostně, neboť doplňková ochrana se uděluje až jako druhá v pořadí (§ 28 odst. 1 zákona o azylu).

36. Žalobce stejně jako v případě humanitárního azylu argumentoval i v případě doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a nesprávným právním posouzením, protože má za to, že u něj byly naplněny důvody doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Vážnou újmu v případě hrozícího vycestování (k němuž již byl nucen na základě udělení výjezdního příkazu po neúspěšné žádosti o pobytové povolení) spatřuje i v porušení mezinárodních závazků ČR, obsažených především v Úmluvě o lidských právech, konkrétně porušení práva na rodinný a soukromý život a práva na ochranu zdraví.
37. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice do jisté míry vzal v potaz zdravotní stav žalobce, avšak jeho hodnocení zatížil vadou neobjektivnosti. Krajský soud má za to, že místo, aby se žalovaný zabýval skutečným zdravotním stavem žalobce, jeho projevy a důsledky nejen pro žalobce, ale také pro osoby, které o něj musí celodenně pečovat, věnoval se víceméně povrchně hodnocením možnosti léčby epilepsie a zánětu horních cest dýchacích, což jsou pouze dílčí potíže žalobce, které ovšem při kombinaci s těžkou mentální retardací (především v případě epilepsie), mohou způsobit bezprostřední ohrožení jeho života. Aby bylo toto nebezpečí eliminováno, musí být žalobce neustále pod dohledem pečujících osob a v prostředí, které důvěrně zná a současně i v místě dostupné lékařské péče. Žalovaný se kombinací takto závažných faktorů i případným ohrožením života žalobce nezabýval, pouze poukázal na možnost léčby epilepsie v zemi původu. Přitom sice uznal, že léčba epilepsie není na Ukrajině na takové úrovni, jak je tomu v ČR. Praxe však ukazuje, že tento rozdíl může být zcela zásadní až fatální. Nelze se ani ztotožnit se zjednodušujícím závěrem žalovaného v tom, že „zdravotní stav žalobce je nezvratný a neměnný, léčba epilepsie v zemi původu dostupná, protože z lékařských zpráv nelze dovodit potřebnou azylovou relevanci“. Obdobně nekompetentní je závěr žalovaného o dopadu této náročné péče o žalobce do života jeho opatrovnice, když uvedl, že neshledal, že by zdravotní zprávy měly jakýkoliv význam ve vztahu k potenciální indispozici opatrovnice, která by jí bránila náležitě se postarat o jejího syna, protože v lékařských zprávách nebyly shledány azylově relevantní skutečnosti. Jedná se o naprosto nedostatečné zhodnocení poměrně kritické rodinné situace s vážnými dopady na zdraví obou zúčastněných osob. Podle obsahu správního spisu zdravotní stav žalobce neodpovídá možnosti vycestování do vlasti, samotná dlouhá cestovní zátěž v uzavřeném prostoru a následná změna prostředí včetně okruhu pečujících osob může mít vážný dopad do jeho zdravotního stavu. Těmito okolnostmi se však žalovaný vůbec nezabýval. V kritické

situaci se ocitne i opatrovnice žalobce, která bude muset sama celou cestovní zátěž a změnu prostředí se žalobcem zvládnout. Předmětná rizika nebyla žalovaným vůbec vyhodnocena. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí zcela mylně uvedl na straně 13 (shora), že žalobce a jeho opatrovnice „disponují na Ukrajině rodinným zázemím, jež jim může poskytnout náležitou materiální podporu, nezbytnou péči i adekvátní přístup k případné zdravotní péči“. Uvedený závěr však není pravdivý. Matka opatrovnice žijící na Ukrajině je nemocná a má přes x roků, potřebuje sama péči, těžko může pomoci opatrovnici s celodenní péčí o žalobce. Stejně tak ji nebude moci finančně nebo materiálně podporovat (vzhledem k nízkým důchodům na Ukrajině). Mimo sestry opatrovnice, která má svoji rodinu, své zdravotní problémy a již pečuje o matku opatrovnice, nemá žalobce s opatrovnici na Ukrajině jinou rodinu či někoho tak blízkého, jak je dcera opatrovnice (sestra žalobce), žijící na území ČR. Pomoc, kterou může dcera opatrovnici poskytovat, je současně pomocí vůči bratrovi (žalobci).

38. Pokud se žalovaný zabýval možností léčby epilepsie v zemi původu, pak nijak nevěnoval pozornost dalšímu objasňování důvodů žádosti, kdy opatrovnice žalobce uvedla nedostatečnou dostupnost příjezdu záchranné služby v místě pobytu na Ukrajině, neboť nejde o minuty, ale o desítky minut až hodinu. Je současně zcela nepředstavitelné, aby byla sama opatrovnice schopna žalobci poskytnout nezbytnou první pomoc v případě epileptického záchvatu, např. v podobě vytažení zapadlého jazyka. Opatrovnice má x roků, a ani její zdravotní stav již není zcela uspokojivý. Celoživotně pečuje o žalobce (x let) a potřebuje nezbytně pomoc rodiny. Sama již nemá k poskytnutí akutní pomoci žalobci objektivní schopnosti. Žalobce žije zhruba 5 let na území ČR společně s opatrovnici, svojí sestrou, jejími dětmi a jejím manželem a toto rodinné společenství mu zaručuje nejen důstojný lidský život, ale také zachování minimálně stávajícího stavu, který je sice nezvratný, ale může se po vytržení z tohoto prostředí ještě zhoršit, a to dokonce tak, že bude žalobce v bezprostředním ohrožení života. Hodnocení těchto závažných skutečností se žalovaný vůbec nevěnoval. Žalobci navíc vážně hrozí jeho umístění do ústavu zdravotní péče, což jsou zařízení, která v zemi jeho původu nemají zdaleka potřebnou úroveň pro důstojný lidský život. Těmito dopady do života žalobce se žalovaný rovněž nezabýval. Místo toho povrchně a bez minimální empatie uzavřel, že „soužití žalobce s opatrovnici je možné kdekoliv, kde budou mít povolen pobyt, a zcela jistě tomu nemusí být pouze na území ČR“. Soudu není zřejmé ani to, z čeho žalovaný dovodil, že „opatrovnici nic nebrání v její zpětné integraci ve vlasti a v možnosti postarat se adekvátním způsobem o žalobce“. Je evidentní, že žalovaný vůbec nevyhodnotil všechny tvrzené okolnosti týkající se limitů života a zdraví žalobce i opatrovnice. Z ničeho nelze dovodit ani závěr žalovaného o tom, že „výsledkem vycestování žalobce a opatrovnice na Ukrajinu není zpřetrhání rodinných vazeb, nýbrž jejich obnovení s tím, že dcera opatrovnice je může navštěvovat a pomáhat jim na místě“. Takový závěr žalovaného je zcela v rozporu se shora citovanými skutkovými zjištěními a fakticky vážnou situací žalobce a jeho opatrovnice. Nejbližší rodinu má žalobce a jeho matka na území ČR (sestra žalobce, dcera opatrovnice). Pokud jde o opakovaně zmiňovanou sestru opatrovnice žijící na Ukrajině, pak soud znovu opakuje, jak bylo uvedeno shora, že tato je rovněž v důchodovém věku, chodí ještě do zaměstnání, stará se o starou matku a rovněž má vlastní rodinu. Opatrovnice na toto opakovaně ve správním řízení poukazovala. Je tedy nereálné předpokládat, že by mohla sestra na Ukrajině pomáhat opatrovnici ještě s celodenní péčí o žalobce.

39. Krajský soud musí přisvědčit argumentaci žalobce v tom, že žalovaný jen účelově vyhodnocuje žalobcem (a opatrovníci) uváděné důvody žádosti a skutečně prezentovaným okolnostem se vyhýbá. Skutkový stav byl vyhodnocen tak, aby žalovaný mohl označit vyhovující judikaturu správních soudů. K tomu však krajský soud uvádí, že odkazované judikáty nejsou pro nyní posuzovanou věc příléhavé, neboť v posuzované věci jsou skutkové okolnosti zcela individuální, vyžadující konkrétní a individuální posouzení. Důvodem příjezdu žalobce do ČR bylo hledání pomoci u své sestry, když jeho matka objektivně ztrácela schopnost (z důvodu věku i zdravotního stavu) zajistit mu základní životní potřeby. Jelikož nezískal pobyt na území ČR, musel využít možnosti žádosti o mezinárodní ochranu formou ochrany doplňkové. Ohrožení žalobce a hrozba vzniku vážné újmy souvisí již se samotnou realizací vycestování (udělením výjezdního příkazu, resp. neudělením pobytového oprávnění). Vzhledem k vážnému poškození žalobce v kombinaci s jiným vážným onemocněním a potřebou celodenní péče nelze mít za to, že podmínky pro realizaci jeho života v domovském státě jsou dostatečné. Žalobce nemá, vyjma své matky (opatrovnice) nikoho, kdo by mu byl schopen poskytnout potřebnou pomoc a péči, přičemž sama opatrovnice toto již nezvládá. Sestra opatrovnice musí pečovat o babičku žalobce ve věku přes x let, a jiné příbuzné osoby žalobce na Ukrajině nemá.
40. Žalovaný se zaměřil pouze na argumentaci o účelovosti podané žádosti, směřující podle něj jen k legalizaci pobytu na území ČR, avšak faktické důvody žádosti žalobce vůbec nehodnotil, zcela je opomenul, zdravotní stav žalobce bagatelizoval, stejně tak zlehčoval náročnost péče opatrovnice o žalobce a možnosti života v zemi původu na Ukrajině přeceňoval. Dokonce hovořil o možnosti pomoci příbuzných a jiných známých osob, aniž by je jakkoliv upřesnil, a to za situace, kdy sama opatrovnice výslovně vyloučila možnost pomoci příbuzných nebo jakýchkoliv jiných osob. Opatrovnice jasně popsala zdravotní stav žalobce a rozsah potřebné péče o něj. Tato jí v podstatě neumožňuje se starat o sebe samu nebo zařizovat běžné věci či nakupovat. Zdravotní stav žalobce je velmi vážný a na první pohled vypovídá o tom, že žalobce nezbytně potřebuje nepřetržitou péči jiné osoby pro to, aby jeho život měl potřebnou lidskou důstojnost, a aby se jeho zdravotní problémy neprohlubovaly. Opatrovnice již s ohledem na svůj věk a zdravotní potíže není schopna tuto péči sama zajistit. Proto ráda přijala pomoc od své dcery a její rodiny. Jediný člověk to není schopen zvládnout. Opatrovnice má rovněž právo na důstojný život a i na pomoc od svých nejbližších příbuzných, tj. od dcery a vnoučat. Veškeré tyto pro věc důležité okolnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyhodnotil, resp. těmito okolnostmi se vůbec nezabýval.
41. Pro život a zdraví žalobce je nutné mu zachovat takové rodinné společenství, v němž budou tyto jeho potřeby zachovány. V současném rodinném společenství, v němž žalobce žije, jsou tyto jeho potřeby zachovány díky jeho sestře, jejímu manželovi a jejich dětem. Bude-li žalobce nucen toto rodinné společenství opustit a vycestovat do země původu, může dojít k porušení jeho práva na lidskou důstojnost, zdraví a rodinný a soukromý život, tedy nastat vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Lze tak s ohledem na výše provedený výklad uzavřít, že žalovaný provedl hodnocení rozhodných skutečností zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně. Žalobní námitky proto soud shledal za opodstatněné.

V. Závěr a náklady řízení

42. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného zčásti [ve vztahu k posouzení udělení mezinárodní ochrany podle § 14 a § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu] nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Proto soudu nezbylo než jej zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právní zastoupení advokátem na základě plné moci. Ve věcech mezinárodní ochrany je žalobce jako cizinec osvobozen od placení soudních poplatků. Proto jeho náklady řízení tvořily pouze náklady na právní zastoupení v řízení před krajským soudem. Odměna advokáta žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě šlo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) a dva režijní paušály, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. K nákladům je nutno připočítat DPH ve výši 21 %, tj. 1 428 Kč, kterou je advokát povinen odvést státu. K zaplacení přiznané náhrady nákladů žalobci vůči žalovanému určil soud přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.